

Nieuwsbrief - OR updates

Nummer 23, 2025

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1544](#) 10-10-2025

Pensioengerechtigden/Aegon

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1461](#) 03-10-2025

Cassatieberoep in enquêteprocedure TAF Asset 11 B.V.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1408](#) 26-09-2025

Cassatie: het geschil tussen Windward en Junzheng over North Sea Tankers

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:2304](#) 11-11-2025

Bestuurders uitzendbureaus/Stichting Naleving CAO voor Uitzendkrachten

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:1815](#) 09-09-2025

Uitleg akte indeplaatsstelling: derdenbeding?

Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:6402](#) 05-11-2025

Bestuurder aansprakelijk voor boedeltekort na grootschalige leasefraude

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:6404](#) 05-11-2025

Schol q.q./Bestuurder

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2025:7229](#) 30-10-2025

Bevoegdheidsincident verzoeken ontslagen bestuurder

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:20438](#) 29-10-2025

NIBC Bank/(Middellijk) bestuurders factoringconcern

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:7781](#) 27-10-2025

Billijke vergoeding voor ontslagen bestuurder

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:12637](#) 22-10-2025

Ontslag CEO na inval van de FIOD; toekenning billijke vergoeding

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:10108](#) 16-10-2025

Schorsing en ontslag bestuurder

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2025:4565](#) 15-10-2025

Managementovereenkomst is geen arbeidsovereenkomst geworden

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:5477](#) 10-10-2025

Ontslag als statutair bestuurder van dochtervennootschap leidt niet tot einde van arbeidsovereenkomst met moedervennootschap

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:7266](#) 19-03-2025

Voorzitter bestuur aansprakelijk jegens voetbalvereniging, overige bestuurders kunnen zich disculperen

RECHTSPRAAK

Bestuurders uitzendbureaus/Stichting Naleving CAO voor Uitzendkrachten

Stichting Naleving CAO voor Uitzendkrachten heeft een vordering tot nabetaling van de materiële benadeling en de forfaitaire en aanvullende schadevergoeding wegens niet-naleving van de CAO voor de Uitzendkrachten ingesteld tegen de (voormalige, indirect en feitelijke) bestuurders van twee uitzendondernemingen. In eerste aanleg is bestuurdersaansprakelijkheid aangenomen nu betreffende bestuurders een persoonlijk ernstig verwijt treft. In het door hen daartegen ingestelde hoger beroep wordt deze hoofdelijke veroordeling in stand gelaten. Op het moment dat de bestuurders ernstig rekening hadden moeten houden met een mogelijke vordering van de stichting, hebben zij geen voorzieningen en/of maatregelen getroffen. Ook hebben zij beschikbare gelden niet aangewend om de benadeling te herstellen. Er is geen sprake van betalingsonmacht maar van frustratie van betaling en verhaal door alle verdien capaciteit en overige activa uit de vennootschap te halen en deze te ontbinden door middel van turboliquidatie. Dit kwalificeert als betalingsonwil. De aansprakelijkheid wordt niet gematigd.

Feiten

Stichting Naleving CAO voor Uitzendkrachten ('SNCU') is een stichting die is opgericht door werknemers- en werkgeversorganisaties. De stichting heeft onder meer ten doel de naleving van de CAO voor Uitzendkrachten te bevorderen. SNCU controleert of de in de uitzendbranche actieve ondernemingen de toepasselijke cao's toepassen. Bij haar oprichting zijn aan SNCU bevoegdheden toegekend die haar in staat stellen om deze controle uit te voeren.

Het gaat in deze zaak om de vraag of de huidige en voormalige (indirect) bestuurders van twee ondernemingen in de uitzendbranche, Uitzendplan en Green Group, aansprakelijk zijn uit hoofde van onrechtmatige daad tegenover hun uitzendkrachten en tegenover SNCU voor de schade(last) als gevolg van de niet-naleving door deze ondernemingen van hun uit de CAO voor Uitzendkrachten voortvloeiende verplichtingen. De kantonrechter (zie OR 2024-0062) heeft de vordering van SNCU jegens de (voormalig) bestuurders van Uitzendplan toegewezen. De vordering van SNCU ten aanzien van Green Group is toegewezen jegens Green Group en haar (indirect) bestuurder.

De (voormalig) bestuurders vorderen dat het hof het vonnis vernietigt en opnieuw rechtdoende bij arrest, uitvoerbaar bij voorraad, de vordering van SNCU alsnog afwijst en de reconventionele vordering van de (voormalig) bestuurders alsnog integraal toewijst, met veroordeling van SNCU in de kosten van het geding in beide instanties, met nakosten en vermeerderd met wettelijke rente. Tevens vorderen zij dat het hof SNCU veroordeelt om al hetgeen appellanten ter uitvoering van het bestreden vonnis aan SNCU hebben voldaan aan hen terug te betalen, vermeerderd met wettelijke rente.

Oordeel

Het hof oordeelt als volgt. Niet in geschil is dat SNCU meerdere ingebrekestellingen en sommaties voor haar vorderingen naar Uitzendplan had gestuurd. Door Uitzendplan als een lege vennootschap achter te laten en vervolgens te ontbinden bij gebrek aan baten is willens en wetens bewerkstelligd dat de verplichtingen jegens SNCU niet konden worden nagekomen. De bestuurders van Uitzendplan hebben bewust toegelaten althans bewerkstelligd dat Uitzendplan haar wettelijke dan wel contractuele verplichtingen niet is nagekomen jegens de uitzendkrachten en jegens SNCU en ook geen verhaal biedt voor de daaruit voortvloeiende schade. Hiervan valt hen in de gegeven omstandigheden persoonlijk een ernstig verwijt te maken.

Op het moment dat de bestuurders ernstig rekening hadden moeten houden met een mogelijke vordering van SNCU, hebben zij geen voorzieningen en/of maatregelen getroffen. Ook hebben zij beschikbare gelden niet aangewend om de benadeling te herstellen. De verweren van de bestuurders tegen de hoogte van de materiële schadelasten worden ook in hoger beroep verworpen, zodat van de door Uitzendplan respectievelijk Green Group vastgestelde materiële schadelast dient te worden uitgegaan. Gelet op hetgeen hiervoor ten aanzien van de aansprakelijkheid is geoordeeld, betekent dit dat de hoofdelijke veroordeling van de drie (voormalig) bestuurders tot nabetaling van de materiële schadelast ten aanzien van Uitzendplan en de hoofdelijke veroordeling tot nabetaling van de materiële schadelast ten aanzien van Green Group, in stand dient te blijven.

Redactie, november 2025

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 11-11-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:2304

Zaaknummer: 200.339.615/01

Rechters: G.C. de Heer, J.W. Frieling en A.A. Bootsma

Advocaten: E. Spijjer en J.A. Abraha

Wetsartikelen: 2:9 BW, 6:162 BW, 15 Wet cao, 3 Wet AVV, 4 Wet AVV en 2:11 BW

RECHTSPRAAK

Billijke vergoeding voor ontslagen bestuurder

Een statutair directeur wordt zowel vennootschapsrechtelijk als arbeidsrechtelijk ontslagen. Hem wordt een billijke vergoeding toegekend omdat niet is gebleken dat er ten tijde van het ontslag sprake was van een ernstig en duurzaam verstoorde arbeidsrelatie.

Feiten

Verzoeker ('de Bestuurder') is op 1 januari 2020 in dienst getreden bij verweerder ('de BV'), een expertisebureau voor letsel- en overlijdensschade, in de functie van operationeel directeur met een salaris van € 8.436 bruto per maand. Er is een concurrentiebeding van toepassing. De BV heeft één aandeelhouder met een indirecte bestuurder. Naast zijn dienstverband is de Bestuurder per 1 juni 2021 ook benoemd tot statutair directeur. In december 2021 heeft de Bestuurder 4,99% van de aandelen gekocht. De koopprijs van de aandelen bedraagt € 62.625. In de koopovereenkomst van de aandelen is ook een non-concurrentiebeding opgenomen.

In de algemene vergadering van aandeelhouders van 27 mei 2025 is de Bestuurder als statutair directeur ontslagen. Bij brief van 30 mei 2025 heeft de BV het ontslag als statutair directeur bevestigd en is daarnaast de arbeidsovereenkomst – met inachtneming van de opzegtermijn van twee maanden – opgezegd per 1 augustus 2025.

De Bestuurder verzoekt de rechtbank onder meer de BV, de aandeelhouder en haar bestuurder te veroordelen tot betaling van een billijke vergoeding van € 300.000 bruto en vernietiging dan wel matiging van de concurrentiebedingen. De Bestuurder stelt dat er geen redelijke grond bestond voor de opzegging van de arbeidsovereenkomst.

Oordeel

Ontvankelijkheid

De aandeelhouder en haar bestuurder hebben op basis van de arbeidsrechtelijke relatie met de

BV aangevoerd dat de Bestuurder niet ontvankelijk dient te worden verklaard in de tegen hen ingestelde vorderingen over de buitengerechtelijke kosten en de vernietiging van het non-concurrentiebeding in de aandeelhoudersovereenkomst. Deze vorderingen kunnen naar het oordeel van de rechtbank inderdaad niet worden aangemerkt als vorderingen die verband houden met het einde van het dienstverband. De aandeelhouder en de bestuurder zijn geen partij in de arbeidsovereenkomst. Dit betekent dat de Bestuurder in deze procedure niet-ontvankelijk is in zijn vorderingen tegenover de aandeelhouder en haar bestuurder.

Einde arbeidsovereenkomst

De rechtbank stelt voorop dat de vennootschapsrechtelijke relatie tussen de Bestuurder en de BV is geëindigd als gevolg van het ontslagbesluit van 27 mei 2025. De rechtsgeldigheid van dit besluit is niet in geschil. De vennootschapsrechtelijke verhouding die tussen partijen bestond, brengt met zich dat de Bestuurder te allen tijde zonder zijn instemming of preventieve toets door de aandeelhoudersvergadering als bevoegd orgaan kon worden ontslagen als statutair directeur. Het uitgangspunt is dat het rechtsgeldig ontslag van een statutair bestuurder uit zijn of haar vennootschapsrechtelijke positie als regel ook opzegging van de arbeidsovereenkomst met zich brengt.

Redelijke grond voor ontbinding

De rechtbank stelt in dit kader voorop dat de bij het ontslag genoemde redenen hiervoor het toetsingskader vormen. Een statutair bestuurder die zonder preventieve toetsing wordt ontslagen, moet weten waartegen hij zich moet verweren. Later aangevoerde gronden worden daarom niet meegenomen in de beoordeling. Aan de hand van onder meer de toelichting op de agenda van de aandeelhoudersvergadering, de betwisting van de Bestuurder en de tussen partijen gevoerde correspondentie oordeelt de rechtbank dat niet is gebleken dat er op 27 mei 2025 een ernstig en duurzaam verstoorde arbeidsrelatie tussen partijen bestond.

Billijke vergoeding

De rechtbank kent de Bestuurder een billijke vergoeding toe van € 55.000 bruto. De rechtbank onderkent dat het de Bestuurder als gevolg van het in de aandeelhoudersovereenkomst overeengekomen concurrentie- en relatiebeding in de praktijk nog steeds niet vrij staat om in dienst te treden bij een met de BV concurrerend bedrijf. Voor de vernietiging of beperking van dat beding dient een afzonderlijke procedure te worden gevoerd. Hoewel dit beding niet rechtstreeks de arbeidsverhouding raakt, is dit beding wel van invloed op de mogelijkheden die de Bestuurder heeft op de arbeidsmarkt. De rechtbank kent geen billijke vergoeding toe ter hoogte van twee volledige jaarsalarissen zoals de Bestuurder heeft verzocht. Bij zijn

berekening heeft de Bestuurder miskend dat hij direct aansluitend aan zijn ontslag als zzp'er is gestart bij een andere werkgever. Dat de Bestuurder een te hoge prijs heeft gekregen voor de teruglevering van zijn aandelen laat de rechtbank buiten beschouwing.

Concurrentiebeding, rectificatie en buitengerechtelijke kosten

Omdat het dienstverband zonder redelijke grond is opgezegd, kan de BV geen rechten meer ontlenen aan het non-concurrentiebeding. Het verzoek tot vernietiging van het non-concurrentiebeding in de arbeidsovereenkomst wordt toegewezen. Omdat de Bestuurder onvoldoende gesteld heeft welk belang hij heeft bij een rectificatie wordt dit verzoek afgewezen. De rechtbank is van oordeel dat de BV niet heeft gehandeld zoals van een goed werkgever mag worden verwacht. De juridische kosten die de Bestuurder heeft gemaakt, kunnen als schade worden aangemerkt. Deze kosten komen voor vergoeding in aanmerking voor zover het redelijk en noodzakelijk was de deskundige bijstand in te roepen en de gemaakte kosten naar hun omvang redelijk zijn (de dubbele redelijkheidstoets).

Redactie, november 2025

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 27-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:7781

Zaaknummer: C/02/438031 / HA RK 25-173

Rechters: mr. Luijks

Advocaten: mr. M.L. de Bruijn en K.R. Wagenaar-Bakker

Wetsartikelen: 6:96 BW, 7:653 BW, 7:669 BW, 7:682 BW en 7:686a BW

RECHTSPRAAK

Bevoegdheidsincident verzoeken ontslagen bestuurder

In deze procedure verzoekt een op staande voet ontslagen managing director vernietiging van dit ontslag en toekenning van de vergoedingen. De bv stelt dat verzoeker statutair bestuurder is en dat niet de kantonrechter maar de rechtbank absoluut bevoegd is over het geschil te oordelen. Volgens de kantonrechter is in dit geval voldoende aannemelijk dat verzoeker statutair bestuurder van de vennootschap is, ondanks het ontbreken van een schriftelijk benoemingsbesluit. Het inschrijfformulier bij de Kamer van Koophandel is ondertekend door de middellijk aandeelhouder en bestuurder, waarmee het kan worden gezien als benoemingsbesluit. Uit de ondertekening van datzelfde formulier door verzoeker blijkt dat hij zijn benoeming bovendien heeft aanvaard. Hij heeft zich bovendien als bestuurder gedragen.

Feiten

Verzoeker ('de Bestuurder') is in dienst van verweerder ('de BV') als managing director. Op 28 april 2025 is de Bestuurder op staande voet ontslagen. De Bestuurder verzoekt primair vernietiging van het ontslag op staande voet en subsidiair betaling van de transitievergoeding en de gefixeerde schadevergoeding. De BV stelt dat de Bestuurder statutair bestuurder is en dat niet de kantonrechter maar de rechtbank daarom absoluut bevoegd is over het geschil te oordelen. De Bestuurder betwist dat hij statutair bestuurder van de BV was.

Oordeel

De kantonrechter oordeelt als volgt. Op zichzelf is het volgens de kantonrechter juist dat de enkele inschrijving van de Bestuurder als statutair bestuurder niet voldoende is om aan te nemen dat hij inderdaad als statutair bestuurder is benoemd. Een statutair bestuurder wordt benoemd door de algemene vergadering van aandeelhouders. De benoeming dient daarnaast nog door de benoemde bestuurder te worden aanvaard. Aanvaarding kan uitdrukkelijk maar

ook stilzwijgend geschieden. Een dergelijk aandeelhoudersbesluit tot benoeming van de Bestuurder als bestuurder is volgens hem nooit genomen.

Volgens de kantonrechter kan in dit geval op grond van de inschrijving bij de Kamer van Koophandel wel degelijk worden vastgesteld dat de Bestuurder tot statutair bestuurder is benoemd en dat hij deze benoeming heeft aanvaard. De inschrijving van de Bestuurder als statutair bestuurder heeft plaatsgevonden door X in zijn hoedanigheid van bestuurder van de BV. X was echter – naast bestuurder – ook de (middellijk) aandeelhouder van de BV. Ondertekening van het inschrijfformulier door de (middellijk) aandeelhouder en bestuurder kan daarom volgens de kantonrechter worden gezien als een benoemingsbesluit. Bovendien heeft X in een schriftelijke verklaring van 8 september 2025 de benoeming tot bestuurder bevestigd.

Daarnaast vindt de kantonrechter het van belang dat het formulier voor de inschrijving van de Bestuurder bij de Kamer van Koophandel door de Bestuurder zelf is ingevuld en ondertekend. Hieruit leidt de kantonrechter af dat de Bestuurder bekend was met zijn benoeming tot statutair bestuurder en die benoeming ook heeft aanvaard. De Bestuurder heeft zich ook als statutair bestuurder gedragen, bijvoorbeeld door het tekenen van arbeidsovereenkomsten namens de BV, het sluiten van contracten met leveranciers en door betrokken te zijn bij het opstellen van de jaarrekeningen.

Gelet op al het voorgaande is volgens de kantonrechter voldoende aannemelijk dat de Bestuurder statutair bestuurder van de BV is. De functie van statutair bestuurder sluit ook aan bij functie van managing director, zoals opgenomen in de arbeidsovereenkomst en op de loonstrook van de Bestuurder. Op grond van artikel 2:241 BW is de handelskamer van de rechtbank bevoegd om de onderhavige zaak te beoordelen. De kantonrechter verwijst de zaak naar de rechtbank Gelderland.

Redactie, november 2025

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 30-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2025:7229

Zaaknummer: 11768712 \ EJ VERZ 25-294

Rechters: J.A.M. van den Berk

Advocaten: N. van Mook en B.M.C. Stenden

Wetsartikelen: 2:241 BW en 93 Rv

RECHTSPRAAK

Ontslag als statutair bestuurder van dochtervennootschap leidt niet tot einde van arbeidsovereenkomst met moedervernootschap

Het gaat in deze zaak om de vraag wanneer de arbeidsovereenkomst tussen partijen is geëindigd en wat partijen over en weer nog van elkaar te vorderen hebben. De kantonrechter oordeelt dat de opzegging van de arbeidsovereenkomst niet rechtsgeldig is. Het vennootschapsrechtelijk ontslag van de werknemer als bestuurder van een dochteronderneming van de werkgever leidt namelijk niet vanzelf tot het einde van de arbeidsovereenkomst van de werknemer met de werkgever. De arbeidsovereenkomst is desondanks geëindigd, omdat de werknemer hierin heeft berust. Tijdens de opzegtermijn heeft de werkgever de werknemer op staande voet ontslagen. De kantonrechter oordeelt dat dit ontslag niet rechtsgeldig is en dus niet tot een eerder einde van de arbeidsovereenkomst heeft geleid. Wat betreft vergoeding in verband met de waardevermeerdering en eigen inbreng van aandelen bepaalt de kantonrechter de waarde van de aandelen op het door de werkgever berekende bedrag uitgaande van de werknemer als early leaver.

Feiten

Verzoeker ('de Bestuurder') is op 18 juli 2022 in dienst getreden bij verweerder ('de BV') als bestuurder met een brutomaandsalaris van € 19.379,63 exclusief emolumenten. Per 1 maart 2023 is hij benoemd tot bestuurder van dochtervennootschap X. Op 31 maart 2025 is de Bestuurder als bestuurder van bedrijf X ontslagen. Dit vennootschapsrechtelijke ontslag is onbetwist rechtsgeldig. In dezelfde e-mail heeft de BV de arbeidsovereenkomst met de Bestuurder opgezegd per 1 augustus 2025, hetgeen de Bestuurder betwist.

Tijdens de mondelinge behandeling op 2 juli 2025 ontstond bij de BV het vermoeden dat de Bestuurder een vervalst document aan zijn verzoekschrift had toegevoegd. Een onderzoek bevestigde dit vermoeden, waarna de BV de Bestuurder bij brief van 22 juli 2025 op staande voet heeft ontslagen wegens valsheid in geschrifte, bestaande uit het opstellen en verzenden van een vervalste leningsovereenkomst en werkgeversverklaring met gebruik van handtekeningen van leidinggevenden.

Naar aanleiding van dit ontslag heeft de Bestuurder zijn verzoeken gewijzigd en verzoekt hij onder meer betaling van het achterstallig loon over juli 2025 met deugdelijke eindafrekening en opgebouwde vakantiebijslag, een billijke vergoeding, transitievergoeding, bonussen over 2024 en het eerste kwartaal van 2025, en een vergoeding in verband met de waardevermeerdering en eigen inbreng van aandelen conform de tussen partijen gesloten *Sale, Purchase and Transfer Agreement* ('SPTA'). Daarnaast verzoekt hij te verklaren dat hij als 'early leaver' in de zin van de SPTA moet worden aangemerkt, geen afkoopsom voor de leaseauto verschuldigd is en dat het concurrentie- en relatiebeding geheel of gedeeltelijk buiten toepassing blijft.

De BV voert verweer en stelt dat de Bestuurder als 'bad leaver III' kwalificeert en na verrekening een bedrag aan haar verschuldigd is. Ook verzoekt zij dat de Bestuurder volledige inzage verschaft in de partijen waaraan de vervalste documenten zijn verstrekt, op straffe van een dwangsom.

Oordeel

De kantonrechter oordeelt als volgt.

Het ontslag op staande voet per 22 juli 2025

De kantonrechter oordeelt dat het ontslag op staande voet van 22 juli 2025 niet rechtsgeldig is. De BV baseerde het ontslag op de stelling dat de Bestuurder een leningsovereenkomst en een werkgeversverklaring had vervalst, verwijzend naar een onderzoek. In het dossier bevinden zich meerdere versies van beide documenten, maar niet is komen vast te staan dat de Bestuurder deze heeft vervalst. Dat volgt niet uit het rapport, noch uit de stellingen van de BV. Ook heeft de BV de Bestuurder niet gehoord over de bevindingen van het onderzoek. Goed werkgeverschap brengt mee dat de werkgever hoor en wederhoor toepast voordat tot ontslag op staande voet wordt overgegaan. Dat is hier niet gebeurd, zodat het ontslag niet zorgvuldig tot stand is gekomen en daarom wordt vernietigd. De arbeidsovereenkomst is blijven bestaan, zodat het loon over juli 2025, met wettelijke verhoging en rente, moet worden betaald. Voor matiging daarvan bestaat geen aanleiding. De verzoeken van de BV om een gefixeerde

schadevergoeding en om inzage in de partijen waaraan de documenten zijn verstrekt, worden afgewezen.

De opzegging per 1 augustus 2025

Op 31 maart 2025 is de Bestuurder als bestuurder van bedrijf X ontslagen. Op diezelfde dag heeft de BV de arbeidsovereenkomst met de Bestuurder opgezegd met ingang van 1 augustus 2025. De opzegging van de arbeidsovereenkomst per 1 augustus 2025 is niet rechtsgeldig. De BV stelde dat het ontslag als bestuurder van bedrijf X automatisch het einde van het dienstverband met haar meebracht, onder verwijzing naar de zogenoemde 15 april-arresten van de Hoge Raad. De kantonrechter oordeelt echter dat die rechtspraak niet van toepassing is, omdat het statutair bestuurschap en het werknemerschap hier bij verschillende vennootschappen waren ondergebracht. De arbeidsovereenkomst kon daarom niet zonder instemming van de Bestuurder worden opgezegd. Nu die instemming ontbrak, is de opzegging in strijd met artikel 7:671 BW. De Bestuurder heeft echter in die beëindiging berust, zodat de arbeidsovereenkomst per 1 augustus 2025 is geëindigd.

Eindafrekening en vergoedingen

Het verzoek tot betaling van een deugdelijke eindafrekening, inclusief openstaande vakantiedagen en opgebouwde vakantiebijslag, wordt toegewezen, met wettelijke verhoging en rente. Het niet onderbouwde verzoek van de BV om een inhouding wegens een niet ingeleverde laptop wordt afgewezen. Voor toekenning van een billijke vergoeding ziet de kantonrechter geen aanleiding. De BV heeft ten onrechte aangenomen dat het ontslag als bestuurder ook het einde van het dienstverband inhield, maar het is niet gebleken dat zij bewust in strijd met de regels heeft gehandeld. Ook het ontslag op staande voet was onzorgvuldig, maar niet zodanig verwijtbaar dat een billijke vergoeding gerechtvaardigd is. Daarbij weegt mee dat de BV een redelijke grond had voor beëindiging wegens verlies van vertrouwen na aanhoudende financiële tegenvallers, en dat de Bestuurder inmiddels een nieuwe functie had per 1 augustus 2025, zodat hij geen inkomensschade heeft geleden. De transitievergoeding wordt wel toegewezen, nu er geen sprake is van ernstig verwijtbaar handelen van de Bestuurder. De BV heeft het door de Bestuurder berekende bedrag niet betwist, zodat dit wordt toegewezen met wettelijke rente vanaf 1 september 2025. Het verzoek om een loonsverhoging per 1 januari 2025 is ingetrokken en de kantonrechter bepaalt dat de Bestuurder daarop geen recht heeft. De verzochte bonussen over 2024 en 2025 worden afgewezen, omdat de Bestuurder zijn aanspraak daarop niet heeft onderbouwd en de BV gemotiveerd heeft gesteld dat de KPI's niet zijn behaald.

Concurrentie- en relatiebeding

Ten aanzien van het concurrentie- en relatiebeding overweegt de kantonrechter dat de BV daaraan rechten kan ontlenen. Van ernstig verwijtbaar handelen of onbillijke benadeling van de Bestuurder is geen sprake. De Bestuurder heeft bovendien verklaard dat hij bij zijn nieuwe werkgever niet wordt belemmerd door deze bedingen. De verzoeken tot schorsing of vernietiging daarvan worden daarom afgewezen.

Leaseauto en aandelen

Ook het verzoek om te bepalen dat de Bestuurder geen afkoopsom voor de leaseauto verschuldigd is, wordt wegens gebrek aan belang afgewezen, nu de auto inmiddels is overgenomen. Met betrekking tot de aandelenparticipatie oordeelt de kantonrechter dat de Bestuurder op grond van de SPTA als 'early leaver' moet worden aangemerkt. Dit betekent dat hij slechts recht heeft op de laagste van de marktwaarde of de aankoopprijs van de aandelen. Dat is in dit geval de aankoopprijs van € 300.000, verminderd met het geleende bedrag en rente. De kantonrechter volgt de door de BV gemaakte berekening en bepaalt dat de Bestuurder recht heeft op € 118.822 netto. De stelling dat de BV andere verwachtingen heeft gewekt, wordt verworpen. Tot slot bepaalt de kantonrechter dat partijen ieder hun eigen proceskosten dragen en dat de beschikking uitvoerbaar bij voorraad is, nu de BV onvoldoende heeft onderbouwd dat haar belang bij behoud van de bestaande toestand zwaarder weegt dan dat van de Bestuurder bij tenuitvoerlegging.

Redactie, november 2025

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 10-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:5477

Zaaknummer: 11703166

Rechters: D.A. van Steenbeek

Advocaten: mr. dr. J.P.H. Zwemmer, T.O. Boot, Y.H. Dissel en N.A. van den Bosch

Wetsartikelen: 7:677 lid 1 BW, 7:678 BW, 7:681 lid 1 sub a BW, 7:673 BW en 7:669 lid 3 sub h BW

RECHTSPRAAK

Managementovereenkomst is geen arbeidsovereenkomst geworden

In deze zaak moet de kantonrechter beoordelen of tussen partijen een arbeidsovereenkomst bestond. Volgens verzoeker was dat het geval, hoewel hij formeel door zijn personal holding werd uitgeleend aan verweerder via een managementovereenkomst. De kantonrechter oordeelt dat tussen partijen geen arbeidsovereenkomst bestond en wijst zowel het verzoek als het voorwaardelijk tegenverzoek af.

Feiten

Verzoeker is medeoprichter van verweerder ('de BV'), die een onderneming drijft die zich bezighoudt met de advisering en ondersteuning op het gebied van informatietechnologie. Al sinds de oprichting in 2007 voert verzoeker (directie)werkzaamheden uit voor de BV. Bedrijf A is de personal holding van verzoeker. Bedrijf A is voor 50% aandeelhouder van bedrijf B. Bedrijf B was tot 21 december 2021 100%-aandeelhouder van de BV. Bij overeenkomst van 21 december 2021 verkocht bedrijf B 80% van zijn aandelen in de BV aan bedrijf C. In de aandeelhoudersovereenkomst c.q. bestuursovereenkomst tussen de BV en de aandeelhouders, te weten bedrijf B en bedrijf C, staat een aantal bepalingen met betrekking tot de opdracht, beschikbaarheid, vergoeding en onkosten, non-concurrentie, bijzondere verplichtingen ten behoeve van de opdrachtgever, duur en beëindiging van de overeenkomst.

Op 13 mei 2025 vond een vergadering van aandeelhouders ('AvA') van de BV plaats. In deze AvA is gestemd over het ontslag van bedrijf A als bestuurder van de BV. Uit de besluittekst volgt dat met een meerderheid van 80% is besloten om bedrijf A te ontslaan als statutair bestuurder en de managementovereenkomst met bedrijf A te beëindigen per de datum van het besluit en subsidiair het dienstverband met verzoeker op te zeggen.

Verzoeker verzoekt de kantonrechter om voor recht te verklaren dat de rechtsverhouding tussen partijen kwalificeert als een arbeidsovereenkomst (voor onbepaalde tijd). De BV verzet zich hiertegen en verzoekt – voor het geval sprake is van een arbeidsovereenkomst – om de

arbeidsovereenkomst te ontbinden.

Oordeel

Inhoudelijk oordeelt de kantonrechter dat verzoeker onvoldoende onderbouwt dat er ooit een arbeidsovereenkomst ontstond tussen verzoeker en de BV. De kantonrechter komt tot dat oordeel om twee redenen, namelijk (1) verzoeker onderbouwt onvoldoende dat hij al vanaf de oprichting onder het gezag van de BV viel en (2) de rechtsverhouding kwalificeert na 21 december 2021 niet als arbeidsovereenkomst. Dit wordt als volgt toegelicht.

De kantonrechter vindt dat verzoeker onvoldoende onderbouwt dat hij al sinds de oprichting in 2007 'in dienst' was bij de BV. Dat verzoeker werkzaamheden verrichtte, staat vast, maar uit niets blijkt dat hij als medeoprichter en houder van de helft van de aandelen onder het gezag van de BV viel. Dit lijkt verzoeker zelf te onderkennen.

Weliswaar stelt verzoeker dat hij al vanaf de oprichting in dienst was van de BV, maar tegelijkertijd stelt hij dat er een nieuwe situatie ontstond na de verkoop van de aandelen aan bedrijf C. De kantonrechter moet daarom onderzoeken of op enig moment na 21 december 2021 een situatie ontstond die kwalificeert als een arbeidsovereenkomst. Volgens rechtspraak van de Hoge Raad valt de vraag hoe een arbeidsovereenkomst moet worden gekwalificeerd uiteen in twee fases. De kantonrechter stelt vast dat niet alle hiervoor beschreven rechten en plichten duiden op het bestaan van een bepaald soort overeenkomst. Een aantal rechten en plichten wijst in de richting van het bestaan van een arbeidsovereenkomst, een aantal andere wijzen juist in de richting van het bestaan van een overeenkomst van opdracht. Het komt daarom aan op een alomvattende onderlinge weging van de rechten en plichten. De kantonrechter kwalificeert de rechtsverhouding als een overeenkomst van opdracht tussen bedrijf A en de BV. Daarom wijst de kantonrechter het verzoek van verzoeker af.

Redactie, november 2025

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 15-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2025:4565

Zaaknummer: 11793668 \ AR VERZ 25-43

Rechters: R. Giltay

Advocaten: N.C. Six-Scheffer, E.W. Kingma en W.S. van Dijk

Wetsartikelen: 7:402 lid 1 BW en 7:610 BW

RECHTSPRAAK

Pensioengerechtigden/Aegon

Twee pensioeninstanties zijn gefuseerd tot één instantie. Door deze fusie is het eigen vermogen van de verdwijnende partij aangemerkt als vrij uitkeerbare reserve bij de verkrijgende partij. Twee pensioengerechtigden zijn het hier niet mee eens. De pensioenvoorziening moet volgens hen ten goede komen aan de deelnemers van de pensioenvoorziening, hetgeen naar hun oordeel nu niet het geval is. Zij laten het er niet bij zitten en stappen naar de rechter en procederen door tot aan de Hoge Raad. De pensioengerechtigden vorderen dat de fusie ongedaan gemaakt wordt, althans dat er voorzieningen worden getroffen waardoor zij in dezelfde positie komen te verkeren als voorafgaand aan de fusie. Bij de rechtbank en het hof worden de pensioengerechtigden in het ongelijk gesteld. Ook de Hoge Raad verwerpt het principale cassatieberoep.

Feiten

Eisers tot cassatie ('Eisers') zijn pensioengerechtigd en zijn aangesloten bij Optas Pensioenen N.V. ('Optas'). Aegon Levensverzekering N.V. ('Aegon') heeft in 2018 gevraagd aan De Nederlandsche Bank ('DNB') om in te stemmen met een juridische fusie met Optas. Vervolgens hebben Optas en Aegon een voorstel tot fusie neergelegd bij het handelsregister. Eén van de Eisers heeft verzet aangetekend tegen de fusie, maar dit werd door de rechtbank Den Haag afgewezen. Begin 2019 heeft DNB ingestemd met de fusie. Hiertegen hebben Eisers bezwaar gemaakt en beroep ingesteld. Uiteindelijk zijn Optas en Aegon na iets meer dan een maand na de instemming van DNB gefuseerd.

Volgens de op 15 mei 2019 gedeponeerde jaarrekening van Optas bedroeg haar eigen vermogen bijna € 2,5 miljoen op 31 december 2018. Na de fusie is het eigen vermogen van Optas door Aegon aangemerkt als vrij uitkeerbare reserve.

In februari 2023 heeft uiteindelijk de rechtbank Rotterdam het besluit van DNB tot instemming met de fusie tussen Optas en Aegon vernietigd en is het instemmingsbesluit herroepen.

In eerste aanleg en in hoger beroep vorderen Eisers van Aegon dat de fusie ongedaan gemaakt wordt, althans dat voorzieningen worden getroffen die Eisers in dezelfde positie brengen als in de situatie voorafgaand aan de fusie. In beide zaken heeft zowel de rechtbank als het hof de vorderingen van Eisers afgewezen. Eisers gaan in cassatie.

Oordeel Hoge Raad

De cassatieklachten stoelen op dezelfde juridische grondslagen als bij de rechtbank en het hof. De Hoge Raad vat de klachten samen in twee vragen. De twee hoofdvragen die de Hoge Raad in cassatie moet beantwoorden zijn:

1. Hebben Eisers aanspraak op de winst en reserves van Optas?
2. Wat zijn de gevolgen van het ontbreken van instemming van DNB met de fusie?

De Hoge Raad gaat eerst in op de aanspraak op de winst en reserves van Optas. Het hof oordeelde dat het op de weg van Eisers lag om toe te lichten waarom het vervallen van statutaire bepalingen door de fusie afbreuk doet aan de pensioenaanspraken van Eisers, aangezien Eisers hun aanspraken jegens Optas ook te gelde kunnen maken tegen Aegon. Naar het oordeel van de Hoge Raad geeft dit geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Het hof oordeelde verder dat het enkele vervallen van statutaire bepalingen – zonder dat kan worden vastgesteld dat dit afbreuk doet aan de pensioenaanspraken van Eisers – niet kan worden aangemerkt als een inbreuk op een eigendomsrecht van Eisers in de zin van artikel 1 EP EVRM of artikel 17 Handvest EU. Als van eigendom in de zin van die bepalingen al sprake zou zijn en als Eisers een beroep op die bepalingen zou toekomen – hetgeen de rechtbank en het hof hebben afgewezen – dan nog geeft naar het oordeel van de Hoge Raad het oordeel van het hof geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

De Hoge Raad gaat vervolgens in op de gevolgen van het ontbreken van instemming van DNB met de fusie. Naar het oordeel van het hof heeft het herroepen van het instemmingsbesluit en het niet nemen van een nieuw instemmingsbesluit, niet tot gevolg dat de fusie nietig of vernietigbaar is. Het hof heeft bij dit oordeel artikel 1:23 lid 1 Wet op het financieel toezicht (Wft) betrokken, inhoudende dat de rechtsgeldigheid van een privaatrechtelijke rechtshandeling die is verricht in strijd met de bij of krachtens de Wft gestelde regels, niet uit dien hoofde aantastbaar is, behalve voor zover in deze wet anders is bepaald. Hierbij gebruikt

de Hoge Raad ook de parlementaire geschiedenis. Daarnaast benadrukt de Hoge Raad dat ingevolge artikel 2:323 lid 2, slot BW een fusie geldig is zolang de rechter de fusie niet heeft vernietigd. Dit dient immers het belang van rechtszekerheid op de financiële markten, aldus de parlementaire geschiedenis.

Ook wordt geklaagd dat het hof heeft miskend dat uit artikel 3:119 lid 4 Wft, inhoudende dat overdracht van rechten en verplichtingen (slechts) kan plaatsvinden nadat DNB instemming heeft verleend en dat de overdracht dan van kracht is ten aanzien van alle betrokkenen, volgt dat in de Wft 'anders is bepaald' als bedoeld in artikel 1:23 lid 1 Wft. Deze klacht faalt eveneens nu artikel 3:119 lid 4 niet inhoudt dat, in afwijking van artikel 1:23 lid 1 Wft, door het ontbreken van instemming van DNB de overdracht van rechten en verplichtingen nietig of vernietigbaar is.

De overige klachten van het middel kunnen evenmin tot cassatie leiden en worden afgedaan met verwijzing naar artikel 81 lid 1 RO.

M. Roetman, november 2025

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-10-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1544

Zaaknummer: 24/02595 en 24/02593

Rechters: C.E. du Perron, H.M. Wattendorff, F.J.P. Lock, S.J. Schaafsma en G.C. Makkink

Advocaten: H.J.W. Alt, N.T. Dempsey en L.V. van Gardingen

Wetsartikelen: 3:119 lid 4 Wft, 1:23 lid 1 Wft, 2:323 BW, 81 lid 1 RO, 1 EP en 17 Handvest EU

RECHTSPRAAK

Cassatieberoep in enquêteprocedure TAF Asset 11 B.V.

Binnen een trustkantoor dat een vermogen van twee families beheert, ontstaat onenigheid als een van de twee families haar aandeel in de trustvennootschap verkoopt aan een derde partij. Deze derde partij beschikt na verkrijging van de aandelen over een ruime meerderheid van de aandelen (ruim 75%) en gaat over tot diverse investeringsbeslissingen die ertoe leiden dat het gehele beheerde vermogen bestaat uit door een Poolse vennootschap uitgegeven obligaties. De familie die haar aandelen niet heeft verkocht, start een enquêteprocedure bij de OK. De uitkomst daarvan is dat de OK, mede op basis van een onderzoeksrapport dat is opgesteld door een door de OK aangestelde onderzoeker, oordeelt dat sprake is geweest van wanbeleid. In cassatie draait het onder meer om de vraag of het onderzoek en het handelen van de onderzoeker kunnen worden getoetst aan artikel 6 lid 1 EVRM en artikel 19 Rv. De Hoge Raad komt, met A-G Assink, tot de slotsom dat dit niet het geval is. De Hoge Raad volgt ook de overige onderdelen van A-G Assink en doet de zaak af met toepassing van artikel 81 lid 1 RO.

Achtergrond geschil

Deze zaak voert terug op een geschil waarover de OK in het kader van een enquêteprocedure op 12 september 2024 een tweedefasebeschikking heeft gewezen (zie OR 2024-0225). Het betreft de vennootschap TAF Asset 11 B.V. ('TAF'), een trustkantoor dat is opgericht als plankvennootschap en dat de beschikking kreeg over ongeveer € 26 miljoen aan vermogen. TAF diende ten behoeve van haar aandeelhouders als *cash holding company* en hield haar vermogen deels aan in de vorm van staatsobligaties (via een fonds van JP Morgan) en deels in de vorm van deposito's en andere banktegoeden. De aandelen in TAF werden gehouden door,

kort gezegd, twee families: de familie H (76,32%) en de familie K (23,68%). Het bestuur van TAF bestond aanvankelijk uit bestuurder A en trustbestuurder B en C.

Op enig moment in 2014 vraagt een aandeelhouder behorend tot de familie H aan bestuurder A een koper te zoeken voor de door familie H gehouden aandelen in TAF. De uitkomst daarvan is dat de aandelen van de familie H worden verkocht aan Averline Holdings Limited ('Averline'), een te Cyprus gevestigde vennootschap met zes Poolse UBO's. Kort na deze verkoop wordt bestuurder A vervangen door bestuurder D, feitelijk op voordracht van Averline.

In essentie komt het geschil erop neer dat TAF, kort na de verkoop van de aandelen van de familie H, is overgegaan tot het sluiten van meerdere transacties die ertoe leiden dat het gehele door TAF beheerde vermogen bestaat uit obligaties uitgegeven door de Poolse vennootschap Emir 77 Sp. z.o.o. ('Emir'). De aandeelhouders van de familie K zijn daar ontevreden over, dusdanig dat zij eind 2015 en 2016 weigeren in te stemmen met de vaststelling van de jaarrekening en weigeren in te stemmen met déchargeverlening aan het bestuur van TAF voor het in 2014 en 2015 gevoerde beleid.

Procedure OK (eerste- en tweedefasebeschikking)

Een en ander mondt uit in een enquêteprocedure bij de OK die aanhangig wordt gemaakt door, kort gezegd, de familie K. In haar eerstefasebeschikking gelast de OK een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken bij TAF over de periode vanaf 1 september 2014 (kort voordat de aandelen van familie H aan Averline werden verkocht). Verder bepaalt de OK in de eerstefasebeschikking dat bestuurder D bij wijze van onmiddellijke voorziening wordt geschorst, dat een zelfstandig bevoegd bestuurder van TAF wordt benoemd en dat de door Averline gehouden aandelen in TAF ten titel van beheer worden overgedragen aan een beheerder.

In de tweede fase komt de OK tot het oordeel dat uit het onderzoek blijkt van wanbeleid binnen TAF. Het bestuur van TAF heeft, zo overweegt de OK, tot tweemaal toe een belangrijke investeringsbeslissing genomen zonder behoorlijk overleg, zonder relevant onderzoek naar de achtergronden daarvan, zonder een zorgvuldige afweging van de aan die investeringen voor TAF verbonden voor- en nadelen en zonder de minderheidsaandeelhouders daarover te informeren. Een van deze investeringsbeslissingen betreft de aankoop door TAF van door Emir uitgegeven obligaties. Het bestuur van TAF heeft daarmee volgens de OK gehandeld in strijd met elementaire beginselen van verantwoord ondernemerschap. Van collegiaal bestuur was geen sprake, aldus de OK.

De OK oordeelt dat de (gewezen) bestuurders A, B, C en D voor dit wanbeleid

verantwoordelijk zijn. Daarnaast zijn naar het oordeel van de OK ook de (gewezen) aandeelhouders Averline en – kort gezegd – de familie H verantwoordelijk voor het gebleken wanbeleid nu zij telkens hun medewerking aan de uitvoering van de voor TAF uiteindelijk zeer nadelig gebleken reeks van transacties hebben gegeven, zonder rekening te houden met de daarmee gemoeide belangen van hun medeaandeelhouders en zonder daarover jegens hun medeaandeelhouders de in de gegeven omstandigheden vereiste transparantie te betrachten. De OK acht het treffen van definitieve voorzieningen geboden. De OK ontslaat D met ingang van de datum van zijn schorsing als bestuurder van TAF, vernietigt de déchargebesluiten voor zover die décharge betrekking heeft op het door de OK geconstateerde wanbeleid en verlengt de tijdelijke aanstelling van de OK-bestuurder van TAF en de tijdelijke overdracht ten titel van beheer van de aandelen van Averline in TAF voor de duur van (vooralsnog) twee jaar.

Cassatie

Bertona Holdings Limited ('Bertona'), één van de vennootschappen van familie H, gaat tegen de tweedefasebeschikking van de OK in cassatie. Het cassatiemiddel bestaat uit twee onderdelen met klachten en een derde onderdeel met een voortbouwklacht.

Het eerste onderdeel heeft betrekking op het oordeel van de OK dat aan het onderzoeksverslag waarop de OK haar uitspraak heeft gebaseerd, geen (wezenlijke) gebreken kleven. Volgens Bertona is dat oordeel in strijd met het recht op hoor en wederhoor, althans onvoldoende (begrijpelijk) gemotiveerd. Bertona meent onder meer dat de onderzoeker door zijn werkwijze afhankelijk is geweest van datasets die afkomstig zijn van en geschoond zijn door partijen wier belangen in deze procedure conflicteren met het belang van Bertona. A-G Assink komt tot de conclusie dat deze klacht faalt. A-G Assink constateert dat de OK oog heeft voor onder meer de bezwaren van Bertona tegen (de totstandkoming van) het onderzoeksverslag, maar dat de OK daaraan voorbijgaat, in de kern omdat er onvoldoende concrete aanknopingspunten zijn op basis waarvan geconcludeerd kan worden dat de onderzoeker – kort gezegd – vooringenomen of niet volledig is geweest of anderszins is tekortgeschoten in zijn taak. A-G Assink ziet daarin geen onjuiste rechtsopvatting van de OK. A-G Assink concludeert daarnaast dat artikel 6 lid 1 EVRM en artikel 19 Rv niet van toepassing kunnen zijn op het onderzoek. Van een schending van die artikelen door de onderzoeker in het kader van diens werkzaamheden bij dat onderzoek kan derhalve reeds daarom geen sprake zijn, aldus A-G Assink. De klacht dat de onderzoeker in strijd heeft gehandeld met deze bepalingen faalt volgens A-G Assink daarom ook.

Het tweede onderdeel gaat volgens A-G Assink uit van een onjuiste lezing van de beschikking van de OK. De OK zou volgens Bertona hebben geoordeeld dat, hoewel er (wezenlijke) gebreken kleven aan (de totstandkoming van) het onderzoeksverslag, de OK toch in staat is op

basis daarvan het voorliggende geschil te beoordelen, omdat deze gebreken zouden zijn gerepareerd in de tweede procedure. A-G Assink concludeert echter dat de OK niet heeft geoordeeld dat er (wezenlijke) gebreken kleven aan de (totstandkoming van) het onderzoeksverslag, maar dat de OK deze vermeende gebreken van de hand heeft gewezen. A-G Assink doet dit onderdeel daarom kort af met de constatering dat het onderdeel strandt op een gebrek aan feitelijke onderbouwing.

Het derde onderdeel voert aan dat, als een van de voorgaande klachten slaagt, een aantal rechtsoverwegingen en het dictum van de beschikking van de OK niet in stand kunnen blijven, omdat dit voortbouwt op het (gebrekig tot stand gekomen) onderzoeksverslag. Nu de onderdelen 1 en 2 volgens A-G Assink falen, faalt ook deze voortbouwklacht, zodat A-G Assink op deze klacht niet inhoudelijk ingaat.

De Hoge Raad volgt de conclusie van de A-G, verwerpt het cassatieberoep nu de klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van de beschikking van de OK, en doet de zaak af met toepassing van artikel 81 lid 1 RO.

A. El Allaoui, november 2025

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-10-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1461

Zaaknummer: 24/04521

Rechters: T.H. den Tanja-van Broek, H.M. Wattendorff, F.J.P. Lock, S.J. Schaafsma en F.R. Salomons

Advocaten: B.I. Kraaijpoel, mr. drs. T.E. Booms, M.H. Visscher en D.M. de Knijff

Wetsartikelen: 19 Rv, 6 lid 1 EVRM, 2:8 BW en 2:351 lid 4 BW

RECHTSPRAAK

Schol q.q./Bestuurder

De curator heeft onder meer oplegging van een bestuursverbod gevorderd. Gedaagde is niet in de procedure verschenen. De curator wordt in de gelegenheid gesteld een uittreksel uit het handelsregister over te leggen van de rechtspersonen waarvan gedaagde verder bestuurder of commissaris is.

Een curator vordert onder meer een verklaring voor recht dat de bestuurder van een failliete vennootschap zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld en aansprakelijkheid is voor het faillissementstekort op grond van artikel 2:248 BW. De curator vordert ook oplegging van een bestuursverbod voor de duur van vijf jaar. De bestuurder is niet in de procedure verschenen.

Omdat de curator dit nog niet heeft gedaan, wordt hij in de gelegenheid gesteld een uittreksel uit het handelsregister over te leggen van de overige rechtspersonen waarvan de gedaagde bestuurder of commissaris is (art. 106c lid 1 Fw). Als blijkt dat de gedaagde van andere rechtspersonen bestuurder of commissaris is, worden zij in de gelegenheid gesteld hun zienswijze te geven op de vordering tot oplegging van het bestuursverbod (art. 106c lid 2 Fw). Totdat de curator de rechtbank heeft bericht, wordt iedere verdere beslissing aangehouden.

H.J. de Kloe, november 2025

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 05-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:6404

Zaaknummer: C/08/335356 / HA ZA 25-214

Rechters: A.N. Neumann

Advocaten: P.E.M. Schol

Wetsartikelen: 2:248 BW, 106a Fw en 106c Fw

RECHTSPRAAK

NIBC Bank/(Middellijk) bestuurders factoringconcern

De (middellijk) bestuurders van een factoringconcern hebben maandrapportages gemanipuleerd, waardoor de financier (NIBC) ten onrechte hogere bedragen heeft uitgeleend dan was overeengekomen. Als dit onrechtmatige handelen niet had plaatsgevonden, zou NIBC de financiering niet hebben voortgezet en zou zij aanzienlijk minder schade hebben geleden op de financiering. De bestuurders zijn aansprakelijk voor de door NIBC geleden schade. NIBC wordt in de gelegenheid gesteld om de hoogte van de schade bij akte nader toe te lichten.

Deze uitspraak is een tussenvonnissen van de rechtbank Den Haag in een zaak betreffende aansprakelijkheid van twee middellijk bestuurders.

Feiten

NIBC Bank N.V. ('NIBC') heeft op 24 mei 2017 een schriftelijke overeenkomst gesloten, aangeduid als de Senior Facility Agreement ('de SFA'). Op grond van deze overeenkomst is een lening ('de Senior Loan') verstrekt aan het ECP-concern in het kader van de factoringactiviteiten van dit concern. De gedaagden zijn de twee (middellijk) bestuurders van de rechtspersonen binnen dit concern.

Aan het verstrekken van de Senior Loan waren diverse voorwaarden verbonden, waaronder rapportageverplichtingen met betrekking tot de gefinancierde vorderingen. Deze verplichtingen zijn vastgelegd in een schriftelijke overeenkomst, aangeduid als de 'Servicing Agreement' ('de SA'). Op 30 september 2019 ontving NIBC een anonieme brief waarin het ECP-concern werd beschuldigd van het onjuist voorstellen van de feiten met betrekking tot de financiering aan de NIBC.

Vordering

NIBC vordert dat de rechtbank voor recht verklaart dat gedaagden onrechtmatig hebben gehandeld op grond van artikel 6:162 BW, dan wel artikel 6:166 BW, en dat zij hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de door NIBC geleden schade.

NIBC onderbouwt haar vorderingen door te stellen dat de (middellijk) bestuurders een ernstig persoonlijk verwijt treft vanwege diverse misleidingen, contractschendingen en tekortkomingen. Volgens NIBC zou zij de financiering nooit hebben voortgezet indien dit onrechtmatig handelen niet had plaatsgevonden. Bij een eerdere beëindiging van de financiering zou NIBC aanzienlijk minder schade hebben geleden op de financiering van het ECP-concern. Gedaagde 1 is niet verschenen in de procedure, zodat tegen hem verstek is verleend. Gedaagde 2 heeft wel verweer gevoerd en concludeert tot afwijzing van de vorderingen.

Beoordeling

De rechtbank stelt bij de beoordeling voorop dat de Senior Loan geen statische lening betrof. Het bedrag dat van de lening kon worden 'getrokken' was afhankelijk van het saldo van de *eligible* vorderingen. NIBC wilde immers uitsluitend financiering verstrekken voor vorderingen die aan specifieke voorwaarden voldeden. Dit maakte NIBC afhankelijk van de rapportage door gedaagden om het saldo van de *eligible* vorderingen, en daarmee het maximaal te lenen bedrag, vast te stellen.

Het enkele tekortschieten in de rapportageverplichting onder de SA is volgens de rechtbank onvoldoende om bestuurdersaansprakelijkheid aan te nemen, gelet op de hoge drempel die daarvoor geldt. Dit ligt echter anders voor zover NIBC terecht betoogt dat het ECP-concern haar bewust heeft misleid door de manipulatie van gegevens in de maandrapportages, en dat gedaagde 2 die manipulatie heeft bewerkstelligd.

De rechtbank concludeert dat gedaagde 2 in zijn hoedanigheid van bestuurder ernstig persoonlijk verwijtbaar heeft gehandeld jegens NIBC. Ter onderbouwing hiervan bespreekt de rechtbank de verwijten met betrekking tot het 'afletteren' van vorderingen en Seamed.

De rechtbank oordeelt dat de manipulatie mede bestond uit het 'afletteren' van de vorderingen, ofwel het wachten met 'wegstrepen' van de *eligible* vorderingen, waardoor een te hoog saldo aan *eligible* vorderingen werd gepresenteerd. Dit had als gevolg dat er, ten onrechte, een hoger maximaal bedrag kon worden geleend onder de Senior Loan. De rechtbank geeft hierbij aan dat de e-mails en WhatsApp-berichten van gedaagde 2 vrijwel geen andere uitleg toelaten dan dat hij opdracht gaf tot het afletteren van de *eligible* vorderingen. Gedaagde 2 heeft hier ook geen geloofwaardige andere verklaring voor gegeven.

Daarnaast heeft gedaagde 2 NIBC voorgehouden dat er een factorovereenkomst bestond met Seamed. Deze factorrelatie bestond op dat moment echter nog niet. Gedurende deze periode werden de vorderingen van Seamed wel gepresenteerd als *eligible* vorderingen. Dit vergrootte ten onrechte de omvang van de *eligible* vorderingen en dus het maximaal te lenen bedrag. De rechtbank geeft hierbij aan dat uit de e-mailberichten volgt dat dit bewust is gedaan en dat gedaagde 2 hierbij betrokken was.

Gezien het voorgaande concludeert de rechtbank dat ECP niet slechts per abuis ondeugdelijke maandrapportages aan NIBC heeft verstrekt. Door de manipulatie is voor NIBC verhuld dat sprake was van een overschrijding van het maximumbedrag dat mocht worden gebruikt. Ook blijkt dat gedaagde 2 op zijn minst betrokken was bij een deel van die manipulaties, waardoor de rechtbank tot de eindbeslissing komt dat gedaagde 2 in hoedanigheid van bestuurder van ECP Nederland, een van de entiteiten in het ECP-concern, ernstig persoonlijk verwijtbaar heeft gehandeld jegens NIBC, en dat hij daarom schadeplichtig is op grond van onrechtmatige daad.

De rechtbank oordeelt vervolgens dat de gevraagde verklaringen voor recht jegens gedaagde 1 niet onrechtmatig of ongegrond voorkomen, zodat ook deze vordering voor toewijzing gereed ligt.

Vervolgens beoordeelt de rechtbank de hoogte van de schade. NIBC heeft de omvang van de geleden schade in eerste instantie schriftelijk toegelicht. Tijdens de mondelinge behandeling kwam NIBC echter terug op de omvang van de schade vanwege een redeneerfout. Vanwege het feit dat de gevolgen van de redeneerfout ter zitting slechts 'uit de losse pols' konden worden doorgerekend, acht de rechtbank de hoogte van de schade onvoldoende onderbouwd. De rechtbank weegt daarbij mee dat gedaagde 2 niet voldoende heeft kunnen reageren op dit punt. De rechtbank geeft aan dat voldoende aannemelijk is geworden dat NIBC schade heeft geleden, waardoor partijen naar de schadestaat konden worden verwezen. Partijen hebben echter medegedeeld dat zij de schadebegroting liever in de procedure betrekken, waardoor de procedure wordt doorverwezen naar de rol.

Iedere verdere beslissing wordt aangehouden.

D.R.C. Smit, november 2025

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 29-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:20438

Zaaknummer: C/09/659611 / HA ZA 24-42

Rechters: A.M. Boogers, mr. M.A. Schueler en S.M. de Bruijn

Advocaten: P.C.M. Ouwens

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurder aansprakelijk voor boedeltekort na grootschalige leasefraude

De rechtbank oordeelt dat een bestuurder van tien failliete vennootschappen zijn bestuurstaak onbehoorlijk heeft vervuld. De bestuurder heeft zich schuldig gemaakt aan grootschalige leasefraude door via zijn vennootschappen meer dan vijftig leaseovereenkomsten af te sluiten voor metaalbewerkingsmachines, terwijl 45 van deze machines niet bestonden. De leasegelden werden via spookfacturen in de administratie verwerkt en tussen de vennootschappen verrekend. De bestuurder heeft daarom de boekhoudplicht geschonden. De bestuurder wordt op grond van artikel 2:248 BW aansprakelijk gehouden voor het boedeltekort en krijgt een bestuursverbod van vijf jaar opgelegd.

De curator stelt dat de bestuurder zich schuldig heeft gemaakt aan grootschalige leasefraude door via zijn vennootschappen meer dan vijftig leaseovereenkomsten af te sluiten voor metaalbewerkingsmachines. Uit onderzoek van de curator blijkt dat 45 van deze machines niet bestonden. De leasegelden werden via spookfacturen in de administratie verwerkt en tussen de vennootschappen verrekend. De bestuurder erkende deze werkwijze tijdens een faillissementsgijzeling. Ter zitting kwam hij daarvan terug, maar de rechtbank achtte zijn nieuwe verklaring ongeloofwaardig.

Aangezien de administratie was gebaseerd op valse overeenkomsten en facturen, vormt deze geen realistisch beeld van de werkelijke vermogenstoestand en werkzaamheden van de vennootschap, zodat niet aan de administratieplicht van artikel 2:10 BW is voldaan. Op grond van artikel 2:248 lid 2 BW staat daarmee kennelijk onbehoorlijk bestuur vast en wordt vermoed dat dit een belangrijke oorzaak van de faillissementen is. De bestuurder heeft dit vermoeden niet kunnen weerleggen. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de bestuurder aansprakelijk is voor het tekort in de faillissementen van de vennootschappen.

De rechtbank past tevens het leerstuk van vereenzelviging toe. Dit houdt in dat het identiteitsverschil tussen de vennootschappen wordt genegeerd, omdat de bestuurder misbruik heeft gemaakt van zijn volledige zeggenschap over deze rechtspersonen. De vennootschappen, met uitzondering van één actieve vennootschap, waren feitelijk lege hulzen die uitsluitend dienden om leasefraude te plegen. Dit leidt tot de conclusie dat de curator de vorderingen niet hoefde in te stellen tegen de failliete vennootschappen afzonderlijk.

De bestuurder wordt veroordeeld tot betaling van een voorschot op het faillissementstekort van € 1 miljoen. Tevens wordt een bestuursverbod van vijf jaar opgelegd. De vordering tot betaling van wettelijke rente over het faillissementstekort wordt afgewezen, omdat dit zou indruisen tegen het doel van artikel 2:248 BW.

N. Gamliël, november 2025

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 05-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:6402

Zaaknummer: C/o8/329559 / HA ZA 25-69

Rechters: A. Mul, J.M. Marsman en A.M. van Diggele

Advocaten: A.C. Blankestijn en L. Hennink

Wetsartikelen: 2:248 BW en 2:10 BW

RECHTSPRAAK

Voorzitter bestuur aansprakelijk jegens voetbalvereniging, overige bestuurders kunnen zich disculperen

De bestuurders van een voetbalvereniging hebben een ambitieus plan aanvaard en uitgevoerd, terwijl geen onderzoek is gedaan naar de financiële haalbaarheid van de begroting. Dit leidt uiteindelijk tot het faillissement van de vereniging, waarop de curator de bestuurders aansprakelijk stelt op grond van artikel 2:9 BW. De rechtbank oordeelt dat de bestuurders hun taak onbehoorlijk hebben vervuld in de zin van artikel 2:9 BW. Met uitzondering van de voorzitter, van wie het plan afkomstig was, weten de bestuurders zich echter te disculperen. Een beroep van de curator op artikel 6:162 BW is niet voldoende onderbouwd, omdat hij niet opkomt voor de gezamenlijke schuldeisers.

Feiten

De amateurvoetbalvereniging is in 1947 opgericht ('de vereniging'). Voor 2019 verkeerde de vereniging al in financieel zwaar weer. Eind 2018/2019 presenteerde gedaagde 5 ('de Voorzitter') een ambitieus plan om de vereniging een financieel nieuw leven in te blazen ('het plan'). Het plan was voornamelijk gebaseerd op het aantrekken van sponsorinkomsten. Tijdens de ALV werd het gepresenteerde plan zonder voorbehoud goedgekeurd. Het bestuur heeft vervolgens uitvoering gegeven aan het plan. De Voorzitter is namens de vereniging verschillende omvangrijke verplichtingen aangegaan waaronder het sluiten van arbeidsovereenkomsten met trainers, verbouwing van de kantine en het aangaan van huurovereenkomsten voor meerdere personenbussen.

In september 2019 wordt voor het eerst duidelijk dat de uitgaven het budget overstijgen en dat de sponsorinkomsten veel lager zijn dan als toegezegd door de Voorzitter. De overige bestuurders dragen de Voorzitter op om binnen twee weken € 50.000 aan sponsoring binnen te halen. Dit lukt hem niet. Het bestuur besluit daarop de Voorzitter op non-actief te stellen,

waarna hij de volgende dag aftreedt als voorzitter. De overige bestuurders proberen vervolgens het ontstane tekort te beperken door eigen middelen in de vereniging te investeren, met schuldeisers betalingsregelingen te treffen en de arbeidsovereenkomsten met de trainers te beëindigen. Ondanks deze pogingen wordt het financiële tekort niet tijdig overbrugd. De vereniging wordt vervolgens geconfronteerd met de coronamaatregelen. Op 3 juni 2020 wordt het faillissement van de vereniging uitgesproken.

Vordering

De curator stelt dat zeven van de acht bestuurders hoofdelijk aansprakelijk zijn omdat zij hun bestuurstaak onbehoorlijk hebben vervuld ex artikel 2:9 BW. De curator legt aan deze vordering ten grondslag dat de bestuurders geen deugdelijk onderzoek hebben verricht naar de financiële haalbaarheid van de begroting, geen zekerheid hebben gevraagd voor de sponsorinkomsten en dat de vereniging desalniettemin wel grote financiële verplichtingen is aangegaan terwijl daarvoor geen financiële dekking bestond.

Bestuurdersaansprakelijkheid ex artikel 2:9 BW

De rechtbank volgt de curator en oordeelt dat de bestuurders op basis van voornoemde omstandigheden bij de aanvaarding en uitvoering van het door de Voorzitter gepresenteerde plan onbehoorlijk hebben gehandeld door zonder enig onderzoek uitvoering te geven aan het plan. De bestuurders hebben zonder kritische toetsing vertrouwd op de toezeggingen van de Voorzitter. De rechtbank concludeert vervolgens dat voornamelijk de Voorzitter een ernstig verwijt kan worden gemaakt, maar dat de overige bestuurders hiervoor in beginsel aansprakelijk zijn, omdat zij gezamenlijk verantwoordelijk zijn voor het bestuur.

De bestuurders, met uitzondering van de Voorzitter, voeren gemotiveerd verweer en beroepen zich op de disculpatiegrond van artikel 2:9 lid 2 BW. De rechtbank verwijt de bestuurders dat zij te makkelijk hebben ingestemd met het plan en tijdens de uitvoering van het plan niet voldoende toezicht hebben gehouden. De bestuurders kan echter niet een zodanig ernstig verwijt worden gemaakt, dat zij persoonlijk aansprakelijk zijn voor schulden van de vereniging. Hieraan ligt ten grondslag dat het plan was goedgekeurd door de ALV, het geen professionele bestuurders zijn en dat zij, zodra zij ontdekten dat de sponsorinkomsten uitbleven en facturen niet werden betaald, concrete maatregelen hebben genomen om de gevolgen van het onbehoorlijk bestuur te beperken.

Geen bestuurdersaansprakelijkheid ex artikel 6:162 BW

De curator stelt daarnaast dat de bestuurders onrechtmatig hebben gehandeld jegens de gezamenlijke schuldeisers van de vereniging ex artikel 6:162 BW. Hij stelt dat het bestuur

verplichtingen is aangegaan terwijl duidelijk was, althans had moeten zijn, dat de vereniging deze niet zou kunnen nakomen en geen verhaal zou bieden voor de door schuldeisers geleden schade. De rechtbank wijst deze vordering af. Zij overweegt dat de curator onvoldoende heeft gesteld om te kunnen aannemen dat de gezamenlijke schuldeisers zijn benadeeld door het handelen van de bestuurders. De door de curator genoemde uitgaven en verplichtingen betreffen niet alle schuldeisers, en de curator heeft niet geconcretiseerd op welke wijze de schuldeisers als groep hierdoor schade hebben geleden. Daarnaast heeft de curator niet afzonderlijk onderbouwd dat elke individuele bestuurder persoonlijk een ernstig verwijt treft, noch dat de bestuurders op het moment van het aangaan van de verplichtingen wisten of behoorden te weten dat de vereniging deze niet zou kunnen nakomen en geen verhaal zou bieden.

Slotsom

Volgens het oordeel van de rechtbank kunnen de individuele bestuurders zich disculperen. De Voorzitter kan zich niet disculperen, omdat hij niet in de procedure is verschenen en geen disculpatiegronden heeft aangevoerd. Dit betekent dat de Voorzitter als bestuurder op grond van artikel 2:9 BW aansprakelijk is voor de door de vereniging geleden schade. De rechtbank stelt de schade niet vast op het boedeltekort, maar beperkte de schade tot de concrete financiële verplichtingen die rechtstreeks voortvloeien uit het onbehoorlijk bestuur van de Voorzitter ter hoogte van € 46.810,77.

D.M.M. Detisch, november 2025

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 19-03-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:7266

Zaaknummer: C/02/422923 / HA ZA 24-284

Rechters: R.T. Hermans

Advocaten: M.J.W. van Ingen, M.W. van der Heijden en J.T. van Balen

Wetsartikelen: 2:9 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Schorsing en ontslag bestuurder

Een bestuurder wordt geschorst vooruitlopend op ontslag. De bestuurder vordert dat hij zijn werk weer mag hervatten. De bestuurder stelt nooit rechtsgeldig te zijn benoemd en doet daarom een beroep op arbeidsrechtelijke ontslagbescherming. De rechter verwacht dat in een eventuele bodemzaak zal worden geoordeeld dat de benoeming rechtsgeldig is. Omdat de raad van commissarissen de bestuurder inmiddels heeft ontslagen – en de rechter verwacht dat dit ontslag stand zal houden in een ‘bodemzaak’ – en de arbeidsovereenkomst nog maar korte tijd zal duren, weegt het belang van de vennootschap zwaarder dan dat van de bestuurder. De vordering tot werkhervatting wordt dan ook afgewezen. De voorzieningenrechter oordeelt dat de bestuurder rechtsgeldig is benoemd tot statutair bestuurder en daarom zonder instemming kon worden ontslagen.

Feiten

Gedaagde (‘de Vennootschap’) exploiteert casino’s en verricht tevens online casinoactiviteiten. Na een vergadering van de raad van commissarissen (‘RvC’) op 28 september 2023 is besloten eiser (‘de Bestuurder’) te benoemen tot CEO en statutair bestuurder van de Vennootschap. De voorzitter van de RvC kreeg mandaat om de arbeidsvoorwaarden vast te stellen en de bestuurdersovereenkomst te ondertekenen. Op 23 oktober 2023 hebben partijen een bestuurdersovereenkomst gesloten, waarin is bepaald dat de Bestuurder met ingang van 1 januari 2024 tot statutair bestuurder wordt benoemd. De aandeelhoudersvergadering van 4 januari 2024 heeft hiervan kennisgenomen en de benoeming van de Bestuurder als CEO en statutair bestuurder bevestigd.

Onder leiding van de Bestuurder heeft de Vennootschap een reorganisatie en een

schuldsaneringstraject op grond van de Wet homologatie onderhands akkoord (WHOA) doorgevoerd. Bij brief van 9 juli 2025 heeft de RvC de Bestuurder geïnformeerd over het voornemen hem te ontslaan als statutair bestuurder en werknemer. De Bestuurder heeft op 14 juli 2025 verzocht de ontslagredenen schriftelijk te ontvangen, waarop de Vennootschap die op 24 juli 2025 heeft verstrekt. De aanvankelijk geplande vergadering over het ontslag op 4 augustus 2025 is vanwege het verlof van de Bestuurder verplaatst naar 26 augustus 2025. De Vennootschap heeft de Bestuurder op 8 augustus 2025 verboden om tot aan die vergadering werkzaamheden te verrichten. De Bestuurder heeft op 25 augustus 2025 een schriftelijke zienswijze aan de RvC en aandeelhouders gestuurd en zich afgemeld voor de vergadering. In de vergadering van 26 augustus 2025 is de Bestuurder per direct ontslagen als bestuurder, is de arbeidsovereenkomst opgezegd met inachtneming van de opzegtermijn en is de Bestuurder voor de resterende duur geschorst.

Partijen twisten over de rechtsgeldigheid van het ontslag van de Bestuurder als statutair bestuurder en de beëindiging van de arbeidsovereenkomst.

Oordeel

De voorzieningenrechter oordeelt als volgt. De voorzieningenrechter stelt vast dat de Bestuurder rechtsgeldig is benoemd tot statutair bestuurder van de Vennootschap. Uit de notulen van de vergadering van de RvC van 28 september 2023 blijkt voldoende duidelijk de wil om de Bestuurder te benoemen als bestuurder. De benoeming is vervolgens bekrachtigd door de ondertekening van de bestuurdersovereenkomst en de aandeelhoudersvergadering van 4 januari 2024. Dat in de notulen het woord 'willen' wordt gebruikt, doet daar niet aan af. Ook het ontbreken van raadpleging van de ondernemingsraad tast de rechtsgeldigheid van de benoeming niet aan.

Omdat de Bestuurder statutair bestuurder was, mocht de Vennootschap de arbeidsovereenkomst rechtsgeldig opzeggen zonder diens instemming. Nu de Bestuurder inmiddels rechtsgeldig is ontslagen als bestuurder en de arbeidsovereenkomst op 1 januari 2026 eindigt, weegt het belang van werkgever bij rust en continuïteit zwaarder dan het belang van de Bestuurder bij wedertewerkstelling. Daarbij speelt mee dat de Bestuurder geen 'gewone' werknemer was en dat zijn bestuurdersfunctie niet meer past binnen de organisatie. Bovendien is in de bestuurdersovereenkomst een beëindigingsvergoeding van € 75.000 bruto overeengekomen, die mede is bedoeld om de gevolgen van het ontslag te verzachten. De vorderingen van de Bestuurder, waaronder die tot wedertewerkstelling, worden afgewezen.

Redactie, november 2025

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 16-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:10108

Zaaknummer: C/03/344809 KG ZA 25-328

Rechters: P.H.M. Kuster

Advocaten: J.A. Beekers en P. de Boer

Wetsartikelen: 7:671 BW

RECHTSPRAAK

Ontslag CEO na inval van de FIOD; toekenning billijke vergoeding

Een CEO wordt na een inval van de FIOD vennootschapsrechtelijk ontslagen en zijn arbeidsovereenkomst wordt opgezegd. De kantonrechter oordeelt dat de bv daarvoor geen redelijke grond had en kent de bestuurder een billijke vergoeding toe van € 250.000.

Feiten

Verzoeker ('de Bestuurder') is per 1 december 2019 in dienst getreden bij verweerster ('de BV') in de functie van CEO. Na een inval van de FIOD is de Bestuurder ontslagen als bestuurder van dochtervennootschappen van de BV. In november 2024 is de Bestuurder ontslagen als bestuurder van de BV. Bij brief van diezelfde datum is de arbeidsovereenkomst van de Bestuurder opgezegd, waarbij rekening is gehouden met de opzegtermijn van zes maanden. De reden voor het ontslag is met name gelegen in de verdenking van het OM van betrokkenheid van de Bestuurder bij fraude in het kader van commissiebetalingen aan een andere onderneming. De Bestuurder verzoekt een billijke vergoeding omdat de BV ernstig verwijtbaar zou hebben gehandeld. De BV voert aan dat sprake is van een g-grond (verstoorde arbeidsverhouding), h-grond (andere omstandigheden) of i-grond (cumulatiegrond).

Oordeel

De kantonrechter oordeelt als volgt. Uit de stellingen van partijen, de overgelegde stukken en de toelichting ter zitting is in voldoende mate komen vast te staan dat de Bestuurder niet betrokken is geweest bij de totstandkoming van een (frauduleuze) commissieafpraak. De Bestuurder heeft onweersproken uiteengezet dat hij juist had aangegeven dat van een commissieregeling geen sprake kon zijn. Hoewel de Bestuurder een aantal betalingen die verband houden met de commissieafpraak heeft geaccordeerd, heeft hij aangevoerd dat dit kwam omdat de facturen al van een paraaf waren voorzien.

Uit de overgelegde stukken leidt de rechtbank af dat het OM de Bestuurder verdenkt van betrokkenheid bij de genoemde fraude in het kader van de commissiebetalingen. Vast staat

dat dit voor het bestuur van de BV aanleiding was de rol van de Bestuurder tegen het licht te houden, waarbij het ontslag van de Bestuurder als bestuurder aan de orde is gekomen. Hoewel de Bestuurder vervolgens in elk geval is ontslagen als bestuurder bij enkele dochterondernemingen, is hij op dat moment wél aangebleven als bestuurder van de BV, omdat de kennis en kunde van de Bestuurder niet gemist konden worden, mede met het oog op het feit dat de BV in (financieel) zwaar weer verkeerde.

Voor de door het OM ingenomen stelling dat de Bestuurder een van de ‘aanstichters’ van de fraude is, is naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende steun te vinden in de overgelegde stukken. Voldoende is gebleken dat de Bestuurder niet betrokken is geweest bij de totstandkoming van de commissieafpraak. Naar het oordeel van de rechtbank kan de Bestuurder hoogstens worden verweten in zijn rol van bestuurder te naïef te hebben gehandeld door, na zijn terugkeer bij de BV, facturen goed te keuren zonder enige vraagtekens te plaatsen.

Hoewel in dit geval wel gesproken kan worden van het bestaan van een gespannen verhouding tussen partijen, is onvoldoende gebleken dat die verhouding zodanig was dat deze niet meer te repareren viel. Het had in dat verband op de weg van de BV gelegen om reële pogingen te doen om te onderzoeken of de vertroebelde relatie met de Bestuurder nog te herstellen was. De BV heeft de deur te snel dichtgegooid en het onmogelijk gemaakt nog enige serieuze poging te ondernemen om tot een herstel van de arbeidsrelatie te komen. De Bestuurder mocht aanblijven in zijn functie als bestuurder van de BV. Daaruit kan niet anders geconcludeerd worden dan dat er op dat moment geen enkele sprake was van een verschil van inzicht waardoor van de BV niet verlangd kon worden de arbeidsovereenkomst voort te zetten. Slechts tien maanden nadat de Bestuurder in zijn rol van bestuurder mocht aanblijven, is de BV alsnog tot ontslag overgegaan. De BV heeft onvoldoende gesteld om aan te kunnen nemen dat er in de periode na januari 2024 sprake was van zodanige (nieuwe) feiten of omstandigheden dat er wél gesproken kan worden van een verschil van inzicht met de Bestuurder.

De BV heeft ernstig verwijtbaar gehandeld en dient een billijke vergoeding van € 250.000 te betalen. Bij de begroting van de door de Bestuurder te lijden inkomensschade dient te worden uitgegaan van een periode van 18 maanden gerekend vanaf het einde van de arbeidsovereenkomst, dus tot 1 december 2026. Omdat de arbeidsovereenkomst door deze opzegging geëindigd is, is hier sprake van de in artikel 7:653 lid 4 BW bedoelde situatie dat het eindigen van de arbeidsovereenkomst het gevolg is van ernstig verwijtbaar handelen of nalaten van de BV. Op grond van dat artikellid kan de BV daarom aan het concurrentiebeding geen rechten meer ontlenen. De BV wordt in de proceskosten veroordeeld.

Redactie, november 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 22-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:12637

Zaaknummer: 702871 HA RK 25-656

Rechters: W.J.J. Wetzels

Advocaten: J.C. Brökling en mr. B. Leeuwestein

Wetsartikelen: 7:669 BW en 7:682 lid 3 B

RECHTSPRAAK

Uitleg akte indeplaatsstelling: derdenbeding?

De erfgename van een overleden werknemer stelt een stichting aansprakelijk voor schade wegens blootstelling aan asbest tijdens diens werk bij zijn werkgever. De stichting is opgericht naar aanleiding van het faillissement van het concern waartoe de werkgever behoorde. De centrale vraag is of de stichting rechtstreeks aansprakelijk gesteld kan worden door nabestaanden van werknemers. Het hof oordeelt bevestigend.

Feiten

Een werknemer werkte van 1966 tot 1979 bij NDSM en vervolgens tot 2004 bij Duyvis. In 2018 overleed hij aan de ziekte maligne mesothelioom. NDSM is aansprakelijk voor zijn letsel- en overlijdensschade. NDSM was voor deze schade verzekerd bij RICC.

Zowel NDSM als RICC zijn (indirecte) dochters van moedermaatschappij RSV. RICC is door RSV geliquideerd, waarna het vermogen van RICC aan RSV is uitgekeerd. Hierdoor kon NDSM geen verhaal meer halen bij RICC.

RSV heeft zich bereid verklaard om de schade wegens verhaalsbenadeling aan NDSM te vergoeden. Vervolgens is ook RSV geliquideerd. Het vermogen is ten goede gekomen aan Stichting Reserve 1983 ('Stichting'). De statuten van deze Stichting bepalen het volgende in de doelomschrijving:

'De stichting heeft tot doel het in de plaats van RSV (...) afwikkelen van claims ter zake van asbest of anderszins, die zijn of mochten worden ingesteld tegen een of meer tot dat concern behorende of behoord hebbende vennootschappen.'

Even later hebben RSV en de Stichting een akte van indeplaatsstelling getekend, waarin het volgende is opgenomen:

'(...) RSV wenst haar eigen liquidatie op correcte wijze te laten plaatsvinden in die zin dat, indien zij

met vrucht bij claims ter zake van asbest of anderszins mocht worden betrokken door (ex-)verzekerden van RICC die aanwijsbaar schade hebben geleden van de voortijdige liquidatie van RICC, zij, RSV, bereid is die schade te vergoeden.

(...)

RSV stelt bij deze SR [= Stichting] voor zich in de plaats en SR treedt voor RSV in de plaats, voor wat betreft een met vrucht gestelde betrokkenheid van RSV bij claims, als in de inleidende overwegingen bedoeld.'

De erfgename stelt de Stichting rechtstreeks aansprakelijk voor geleden schade.

De rechtbank Rotterdam oordeelde dat de Stichting aansprakelijk is en veroordeelde haar tot vergoeding van 70% van de schade, omdat de overige 30% volgens de rechtbank aan Duyvis kan worden toegerekend. De Stichting is tegen dit oordeel in hoger beroep gegaan.

Rechtstreekse aansprakelijkheid?

De Stichting voert aan dat zij niet rechtstreeks kan worden aangesproken door de erfgename ter zake van asbestclaims. Volgens de Stichting is de juiste volgorde dat NDSM aansprakelijk wordt gesteld. Vervolgens moet worden gekeken of die aansprakelijkheid gedekt wordt onder de RICC-polis. Als het antwoord daarop bevestigend is, bepaalt de indeplaatsstelling dat NDSM kan aankloppen bij de Stichting, enkel op de verhouding tussen RSV en de bij haar aangesloten groepsmaatschappijen.

De erfgename stelt dat zij de Stichting wel direct aansprakelijk kan stellen, omdat de akte van indeplaatsstelling een derdenbeding bevat waaraan zij rechten kan ontleen.

Het hof gaat mee in het standpunt van de erfgename en oordeelt na uitleg van de akte van indeplaatsstelling dat sprake is van een derdenbeding ten gunste van partijen zoals de erfgename. Voor de uitlegmaatstaf van de akte van indeplaatsstelling grijpt het hof terug op HR 1 oktober 2004 (*Taxicentrale Middelburg/Gesink*):

'Bij die uitleg zijn van beslissende betekenis alle omstandigheden van het concrete geval, gewaardeerd naar wat de maatstaven van redelijkheid en billijkheid meebrengen.'

Doorslaggevende omstandigheid voor de waardering van het hof lijkt te zijn dat in de statuten expliciet is opgenomen dat de Stichting claims moet afwikkelen *'die zijn of mochten worden ingesteld tegen een of meer tot dat concern behorende of behoord hebbende vennootschappen'*. Daarmee wordt beoogd ook de slachtoffers zelf schadeloos te stellen, aldus het hof. Het zou

bovendien omslachtig en onredelijk zijn als nabestaanden eerst de vereffening van een vennootschap zouden moeten heropenen (in casu NDSM) om schade te verhalen.

Omvang aansprakelijkheid

Het doel van de Stichting is volgens de statuten om in de plaats van RSV claims tegen groepsvennootschappen af te wikkelen ingeval RSV met vrucht bij een zodanige claim wordt betrokken. De Stichting vergoedt schade die wordt geleden door de vroegtijdige liquidatie van RVS, zijnde de schade die wordt geleden doordat RICC geen dekking meer geeft op de polis. De Stichting kan dus volgens de Stichting alleen worden aangesproken voor schade waarvoor NDSM aansprakelijk zou zijn én die gedekt zou zijn door de RICC-polis. Hierin volgt het hof de Stichting.

Beperking aansprakelijkheid

De Stichting voert een aantal verweren die zijn gericht op de omvang van de aansprakelijkheid. Zo beroept de Stichting zich met succes op een beperking van de aansprakelijkheid uit de RICC-polis.

De polis dekte aansprakelijkheid voor schade die ontstond '*gedurende de geldigheidsduur der verzekering*'. In casu was dit slechts van maart 1974 tot november 1978, terwijl de overleden werknemer al sinds 1966 bij NDSM in dienst was. Het hof volgt dit standpunt van de stichting omdat geen sprake is van werkgeversaansprakelijkheid (zie HR 25 juni 1993 (*Cijsouw/De Schelde I*), maar een verzekeringsdekking onder een polis.

R.G.J. van den Nieuwenhuijsen, november 2025

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 09-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:1815

Zaaknummer: 200.333.023/01

Rechters: J.W. Frieling, D.A. Schreuder en B.R. ter Haar

Advocaten: P.C. Knijp en M.H.M. Verbeemen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Cassatie: het geschil tussen Windward en Junzheng over North Sea Tankers

Een holdingvennootschap heeft een vennootschap opgericht die is gericht op het beheer van commerciële zeetankers en verkoopt haar meerderheidsbelang daarin. Na de verkoop ontstaan geschillen tussen de holdingvennootschap en de nieuwe investeerder over nabetalingen die de investeerder aan de holdingvennootschap moet betalen, of mag investeren in de vennootschap in het geval financiering noodzakelijk is. Daarnaast wordt de bestuurder in deze vennootschap geschorst en ontslagen. De OK heeft geoordeeld dat geen sprake is van misbruik van omstandigheden of een onaanvaardbare herstructurering van de koopprijs, dat de AvA-besluiten en de schorsing van de bestuurder in stand moeten blijven en dat de drempel voor uittreding niet is gehaald. De cassatieklachten van de holdingvennootschap en de bestuurder tegen het arrest van de OK slagen niet. Het cassatieberoep wordt met toepassing van artikel 81 lid 1 RO verworpen. In de samenvatting wordt nader ingegaan op de cassatieklachten en de conclusie van A-G Assink.

De casus

Windward Holding B.V. ('Windward') is de oorspronkelijke aandeelhouder van North Sea Tankers B.V. ('NST'), een rederij die commerciële zeetankers exploiteert, en is opgezet door A. Eerst werkt zij samen met Borealis, maar als Borealis haar schepen terugtrekt, komt de commerciële basis van NST onder zware druk te staan. In dat gat stappen Shanghai Junzheng Logistics Co., Ltd. ('Sinochem') en JZ Logistics holding (Overseas) Co., Ltd. ('Junzheng'). Zij zorgen voor schepen én (cruciale) financiering. In dat kader maken partijen eerst afspraken in een *Binding Offer Letter* ('BOL') over een joint venture en de overdracht van een

meerderheidsbelang, waarna – na vertraging door de privatisering van Sinochem – nadere afspraken worden vastgelegd in een *Interim Agreement* en uiteindelijk in een *Share Purchase Agreement* ('SPA'). Windward bevindt zich daarbij in een kwetsbare positie: NST is sterk afhankelijk van de ladings- en kapitaalstroom van Sinochem/Junzheng, terwijl de markt tegenzit.

Uiteindelijk verkoopt Windward een meerderheidsbelang (75%) in NST aan Junzheng. Een deel van de koopprijs wordt in de SPA vormgegeven als '*Deferred Payments*'. Dit zijn nabetalingen die – als NST kapitaal nodig heeft – door Junzheng (mede namens Windward) als kapitaal in NST kunnen worden gestort. Tegelijk wordt een aandeelhouderslening verstrekt ('SLA') en wordt A via Windward als uitvoerend bestuurder/manager aan NST verbonden op basis van een Management Agreement. Het idee voor Windward is dat er via deze structuur (uitgestelde) koopprijs binnenkomt, terwijl NST dankzij de steun van de nieuwe meerderheidspartner financieel overeind blijft.

Dit pakt voor Windward echter zeer ongunstig uit. Wat zij ziet als haar *cash-out* op de verkoop (de *Deferred Payments*) wordt in de praktijk grotendeels aangewend als extra risicodragend kapitaal in NST, terwijl zij steeds minder grip heeft op de vennootschap. De AvA besluit tot kapitaalstortingen, Junzheng gebruikt de *Deferred Payments* om in NST te investeren, A wordt geschorst en ontslagen, de Management Agreement wordt beëindigd en de joint venture trekt zichtbaar naar de hand van de meerderheidsaandeelhouder. Windward ervaart dit als misbruik van haar afhankelijke en financieel zwakke positie en probeert via o.a. vernietiging van besluiten, terugbetaling van de lening en een uittredingsvordering ex artikel 2:343 BW (oud) haar positie veilig te stellen. De rechtbank wijst haar vorderingen in hoofdzaak af; de OK bekrachtigt dat grotendeels, kent Windward wél terugbetaling van haar deel van de aandeelhouderslening toe en wijst de uittredingsvordering af omdat de verstoorde verhouding mede aan Windward zelf te wijten is en haar aandeelhouderschap niet zó onhoudbaar is dat uittreding geboden is. Voor een uitvoeriger weergave van de feiten en rechtsoverwegingen van de OK zij verwezen naar OR 2024-0174.

Cassatieklachten en conclusie van de A-G (ECLI:NL:PHR:2025:735)

In cassatie komen Windward en A op tegen het arrest van de OK. De klachten richten zich op (i) de totstandkoming en uitleg van de transactiedocumentatie (BOL, *Interim Agreement*, SPA), (ii) de AvA-besluiten over kapitaalstortingen, (iii) de schorsing van A en (iv) de afwijzing van de uittredingsvordering.

Onderdeel 1 – Misbruik van omstandigheden (art. 3:44 lid 4 BW)

Windward voert aan dat de *Interim Agreement* en SPA onder misbruik van omstandigheden tot stand zijn gekomen, omdat zij zich in een financiële noodsituatie bevond, sterk afhankelijk was van Sinochem/Junzheng en onder druk is gezet om af te wijken van de BOL.

De A-G meent dat de OK de juiste maatstaf heeft aangelegd en niet onbegrijpelijk heeft geoordeeld dat Windward, ondanks haar zwakke positie, onvoldoende concrete feiten heeft gesteld waaruit misbruik volgt, mede gezien haar professionele bijstand en de door haar gemaakte ondernemingsbeslissingen. Het onderdeel faalt.

Onderdeel 2 – Redelijkheid en billijkheid (art. 6:2 en 6:248 BW)

Windward stelt dat het, ook los van misbruik van omstandigheden, naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat Junzheng een beroep doet op de gewijzigde structuur in de SPA (met name ten aanzien van *Deferred Payments*).

De A-G volgt de OK in haar oordeel dat, gelet op de verslechterde positie van NST en de rol van Sinochem/Junzheng als financier, deze structuur niet onaanvaardbaar is. De beoordeling is feitelijk en toereikend gemotiveerd. Dit onderdeel faalt.

Onderdeel 3 – Uitleg van de SPA (Deferred Payments en rente)

Volgens Windward heeft de OK de SPA onjuist uitgelegd, doordat zij de regeling over nabetalingen en rente te veel in het voordeel van Junzheng uitlegt.

De A-G benadrukt dat de uitleg van de overeenkomst aan de feitenrechter is en dat de OK tekst, systematiek en context van de SPA, inclusief de financiële situatie van NST, in haar uitleg heeft betrokken. Een onjuiste rechtsopvatting of onbegrijpelijke uitleg ziet hij niet. Ook dit onderdeel faalt.

Onderdeel 4 – AvA-besluiten over kapitaalstortingen (art. 2:15 en 2:8 BW)

Windward klaagt dat de besluiten van de AvA om de *Deferred Payments* via kapitaalstortingen in NST te realiseren in strijd zijn met redelijkheid en billijkheid en enkel dienen om haar vorderingen op de nabetalingen te frustreren.

De A-G acht het oordeel van de OK dat deze besluiten aansluiten bij de SPA, noodzakelijk zijn gelet op de kapitaalbehoefte van NST en dat Junzheng zelf pro rata meedoet, niet onjuist of onbegrijpelijk. Windward heeft bovendien contractueel met deze herinvesteringsconstructie ingestemd. Dit onderdeel faalt.

Onderdeel 5 – Schorsing van A als bestuurder (art. 2:8 jo. 2:244 lid 1 jo. 2:239a BW)

Windward en A voeren aan dat de OK de schorsing van A te marginaal heeft getoetst en de noodzaak, proportionaliteit, alternatieven en persoonlijke gevolgen onvoldoende heeft gewogen.

De A-G wijst erop dat indien uitvoering is gegeven aan artikel 2:239a BW, het bestuur een uitvoerend bestuurder te allen tijde mag schorsen en dat de rechter dit besluit terughoudend toetst aan artikel 2:8 BW. De OK heeft volgens hem uitvoerig en niet onbegrijpelijk gemotiveerd dat belangenverstrengeling, selectieve betalingen en A's houding ten opzichte van de herkapitalisatie een ernstige vertrouwensbreuk opleveren die de schorsing kunnen dragen. Dit onderdeel faalt.

Onderdeel 6 – Uittredingsvordering (art. 2:343 BW (oud))

Windward klaagt dat de OK de drempel voor uittreding te hoog legt en te veel nadruk legt op haar eigen rol, terwijl het tekortschieten van Junzheng als medeaandeelhouder en joint-venturepartner onvoldoende gewicht krijgt.

De A-G acht de gehanteerde maatstaf juist: uittreding vergt dat gedragingen van medeaandeelhouders de positie van de aandeelhouder zó ernstig aantasten dat voortzetting van het aandeelhouderschap niet kan worden geveegd, waarbij de eigen rol van de verzoeker mag meewegen. Het oordeel van de OK dat die drempel hier niet is gehaald, mede omdat de vertrouwensbreuk in belangrijke mate ook aan Windward zelf te wijten is, is volgens de A-G niet onbegrijpelijk. Ook dit onderdeel faalt.

Onderdeel 7 – Voortbouwklacht

Windward stelt dat, als één of meer van de eerdere klachten slagen, het arrest van de OK niet in stand kan blijven. De A-G concludeert dat alle voorgaande onderdelen falen, zodat deze voortbouwklacht geen zelfstandige betekenis heeft en eveneens faalt.

De A-G komt daarmee tot het oordeel dat het cassatieberoep moet worden verworpen met toepassing van artikel 81 lid 1 RO.

Hoge Raad (ECLI:NL:HR:2025:1408)

De Hoge Raad volgt de conclusie van de A-G. Hij verwierpt het cassatieberoep nu de klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van het arrest van de OK, en doet de zaak af met

toepassing van artikel 81 lid 1 RO.

D.J.C. Meissner, november 2025

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-09-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1408

Zaaknummer: 24/02142

Rechters: T.H. den Tanja-van Broek, F.J.P. Lock en S.J. Schaafsma

Advocaten: N.E. Groeneveld-Tijssens, H. Boom en J.P. Heering

Wetsartikelen: art. 3:44 lid 4 BW, art. 81 lid 1 RO, art. 2:8 BW, art. 2:343 BW en art. 6:248 BW